

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 237/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. U., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 199/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. U. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2007 doručená sťažnosť JUDr. M. U., D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 199/2002.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka 23. septembra 2002 podala okresnému súdu žalobu o zaplatenie dlžnej čiastky proti dvom žalovaným. Okresný súd vyzval dlžníka na vyjadrenie až 7. decembra 2004 a ďalší termín pojednávania určil až 4. decembra 2006. Sťažovateľka 1. decembra 2006 oznámila okresnému súdu, že došlo k dohode medzi účastníkmi konania, a na základe toho vzala žalobu späť a žiadala konanie vo veci zastaviť. Keďže okresný súd vo veci nekonal, podala sťažnosť predsedovi okresného súdu a až na jeho zákrok bolo rozhodnuté o zastavení konania uznesením, ktoré jej bolo doručené 25. mája 2007 a stalo sa právoplatným. Podľa názoru sťažovateľky nekonaním okresného súdu došlo k porušeniu jej práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, keďže okresný súd vo veci rozhodol až po piatich rokoch.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vo veci vydal nález:

„1. Slovenská republika zastúpená Okresným súdom Bratislava I v konaní o zaplatenie čiastky 30.480,- Sk s príslušenstvom sp. zn. 29 Cb 199/2002 právo M. U. priznané v čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na súdnu ochranu, právo na rovnosť v právach, porušila.

2. Slovenská republika je povinná zaplatiť sťažovateľke premerané finančné zadosťučinenie vo výške 60.000,- Sk do 30 dní od doručenia rozhodnutia Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne o neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade

okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03).

Sťažovateľka v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 15. júna 2007, namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 199/2002. Sama sťažovateľka uviedla, že uznesenie okresného súdu jej bolo doručené 25. mája 2007 a stalo sa právoplatným, teda už v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bolo rozhodnutie okresného súdu právoplatné. Uvedenú skutočnosť zistil ústavný súd aj zo spisu okresného súdu.

Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už označené porušovanie základného práva sťažovateľky okresným súdom netrvalo, pretože konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným prietahom, bolo ukončené rozhodnutím súdu 27. apríla 2007.

Tento skutkový stav bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2007